

Sygn. akt I C 694/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa Z. M.

przeciwko (...) sp. z o.o.

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda Z. M. na rzecz strony pozwanej (...) sp. z o.o. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenia:

1. odnotować;

2. kal. 21 dni.

28.03.2013 r.

UZASADNIENIE

Powód Z. M. wniósł w dniu 19 października 2012 r. pozew przeciwko stronie pozwanej (...) sp. z o.o. we W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 2.303 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 05.03.2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód twierdził, że w dniu 20 października 2009 r. właściciel pojazdu m-ki V. (...) nr rej. (...) jechał tym pojazdem drogą nr (...) w okolicach Ś., a na drodze tej strona pozwana, będąca przedsiębiorstwem budowlanym, prowadziła roboty drogowe (przebudowa drogi). W pewnym momencie leżący na drodze kamień uderzył w przednią szybę samochodu powoda, w wyniku czego pękła przednia szyba w pojeździe. Zdaniem powoda przyczyną zajścia tego zdarzenia był zły stan nawierzchni jezdni, spowodowany prowadzonym przez stronę pozwaną remontem, na jezdni leżały kamienie; ten odcinek jezdni pokryty był także błotem, zanieczyszczeniami, a w trakcie jazdy słychać było odgłos przejeżdżanych, miażdżonych kamieni; należy zatem przyjąć, że szkoda w pojeździe powoda pozostawała w normalnym związku przyczynowym z ruchem pozwanego przedsiębiorstwa. Powód twierdził, że całkowity koszt naprawy poprzez przywrócenie stanu poprzedniego wynosi kwotę dochodzoną pozewem, będąca kwotą brutto, gdyż powód nie jest przedsiębiorcą i nie może odliczyć podatku VAT. Powód podniósł, że strona powodowa prowadzi na własny rachunek przedsiębiorstwo, o którym mowa w art. 435 § 1 Kc, dlatego ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadzie ryzyka. Powód też podniósł, że szkoda w jego pojeździe nie powstała z wyłącznej winy osoby trzeciej, gdyż jej powstanie miało związek ze stanem nawierzchni jezdni, na której strona pozwana prowadzi remont.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o odrzucenie pozwu lub oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana przyznała, że wykonywała remont drogi nr (...) na odcinku M. –W. od km 64-129 do km 81-639,89 na zlecenie (...) Oddział we W., a w związku z tym droga była oznakowana znakiem „roboty na drodze” oraz prędkość na niej była ograniczona do 50 km/h. Strona pozwana podniosła, że nie ponosi odpowiedzialności za doznaną przez powoda szkodę, gdyż jezdnia była w dobrym stanie zaś uszkodzenie szyby pojazdu powoda nastąpiło prawdopodobnie z tej przyczyny, że koła jadącego przed pojazdem samochodu ciężarowego o nr rej. (...) nie były osłonięte fartuchami ochronnymi oraz były zabrudzone błotem i prawdopodobnie wyleciał kamień spod kół tego pojazdu, który uderzył w przednią szybę, w wyniku czego szyba pękła. Strona pozwana podniosła, że taki opis stanu faktycznego wynika z opisu zawartego w notatce policyjnej z dnia 28.10.2012 r. sporządzonej w oparciu o wyjaśnienia powoda,

sporządzonej dopiero 8 dni po dacie zdarzenia przez Policję w zupełnie innym miejscu tj. w G., a na miejscu zdarzenia nie było Policji. Nadto strona pozwana podniosła, że z załączonego do pozwu nagrania na płycie CD nie wynika by powód doznał szkody, o której twierdził, że ją poniósł oraz by strona pozwana ponosiła za nią odpowiedzialność. Strona pozwana podniosła też, że droga nie była zanieczyszczona zanim nie wjechał na nią jadący przed powodem, samochód ciężarowy o nr rej. (...), za którego zachowania strona pozwana nie ponosi odpowiedzialności i wniosła o ustalenie danych osobowych właściciela tego pojazdu celem przypozwania tej osoby do udziału w sprawie w charakterze pozwanego. Strona pozwana podniosła, że w tamtym czasie remont drogi nr (...) wykonywały dwie firmy – strona pozwana oraz inne przedsiębiorstwo – (...) SA, a powód nie udowodnił miejsca i daty powstania szkody, jej wysokości, winy pozwanego i związku przyczynowego oraz podniosła, że jej ewentualna odpowiedzialność musiałaby opierać się na zasadzie winy z art. 415 Kc, a powód nie udowodnił winy szkody i związku przyczynowego, a więc przesłanek wynikających z tego przepisu, a więc nie sprostał obowiązkowi z art. 6 Kc.

W odpowiedzi na swoje stanowiska strony podtrzymały swoje dotychczasowe twierdzenia i zarzuty, a powód dodatkowo wniósł o oddalenie wniosku strony pozwanej o odrzucenie pozwu. Postanowieniem z dnia 28.02.2013 r. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o odrzucenie pozwu.

Bezsporne było (wskutek wyraźnego lub milczącego przyznania stron – art. 230 Kpc), że strona pozwana wykonywała remont drogi nr (...) na odcinku M. –W. od km 64-129 do km 81-639,89 na zlecenie (...) Oddział we W., a w związku z tym droga była oznakowana znakiem „roboty na drodze” oraz prędkość na niej była ograniczona do 50 km/h.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2009 r. powód w Komendzie Powiatowej Policji w G. złożył oświadczenie z którego wynika, że w dniu 20 października 2009 r. ok. godz. 11.30 w Ś. na drodze nr (...), spod jadącego pojazdu ciężarowego o nr rej. (...) wyleciał kawałek prawdopodobnie kamienia, który uderzył w przednią szybę jadącego za tym pojazdem samochodu powoda m-ki V. (...) nr rej. (...), w wyniku czego pęknięciu uległa szyba w pojeździe powoda. Na miejscu zdarzenia nie było Policji.

Dowód: - notatka urzędowa Komendy Powiatowej Policji w G. z dnia 28.10.2009 r. – k.13

Spod tylnych kół pojazdu ciężarowego o nr rej. (...), pozbawionych tzw. fartuchów, leciały na przednią szybę jadącego za nim samochodu osobowym kawałki błota. Jezdnia przed samochodem ciężarowym była pozbawiona tych zabrudzeń, które leciały spod tylnych kół samochodu ciężarowego.

Dowód: - zapis audio-video na płycie CD – koperta k.14

Pismem z dnia 16.02.2010 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 1.732,74 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe powoda gdyż strona pozwana ponosiła zdaniem powoda odpowiedzialność za zanieczyszczenia pozostające na drodze.

Dowód: - pismo powoda z dnia 16.02.2010 r. – k.10

W odpowiedzi z dnia 05 marca 2010 r. ubezpieczyciel strony pozwanej zaprzeczył jej odpowiedzialności za szkodę poniesioną przez powoda, podnosząc że z notatki policyjnej wynika, że sprawcą szkody jest pojazd ciężarowy o nr rej. (...), spod którego kół kamienie uszkodziły przednią szybę pojazdu powoda.

Dowód: - odpowiedź ubezpieczyciela strony pozwanej do powoda z dnia 05.03.2010 r. – k.11

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd odmówił mocy dowodowej zapisowi audio-video na płycie CD, dopuszczonemu jako dowód na wniosek powoda, na okoliczność daty powstania szkody powoda oraz samego faktu powstania szkody w pojeździe powoda, o której mowa w pozwie, gdyż jak słusznie podniosła strona pozwana, z nagrania tego wynika jedynie, że spod kół samochodu ciężarowego o nr rej. (...) leci błoto na przednią szybę jadącego za nim samochodu i nie widać ani nie słychać z niego uszkodzenia szyby samochodu poza zaistnieniem jej zanieczyszczenia a nadto nie wynika z tego nagrania, kiedy to nagranie zostało dokonane. Sąd odmówił też mocy dowodowej kosztorysowi ponaprawczemu, dopuszczonemu na wniosek powoda, na okoliczność wysokości szkody poniesionej przez powoda, gdyż dowód ten należało traktować jako tzw. opinię prywatną, albowiem został on sporządzony poza postępowaniem w niniejszej sprawie, na zamówienie jednego z uczestników postępowania – powoda, a więc zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932, wyrok SN z 15.01.2010 r. I CSK 199/09, Lex nr 570114), takie dokumenty nie mogą być miarodajnym dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych (a do takich należy zaliczyć bez wątpienia ustalenie wysokości szkody poniesionej przez powoda, wobec kwestionowania jej wysokości przez stronę pozwaną), a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń danej strony. Natomiast na podstawie art. 130⁴ § 5 Kpc Sąd pominął natomiast zawnioskowany przez powoda dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na ww. okoliczność, gdyż powód będąc dwukrotnie wezwany o uiszczenie tej zaliczki, nie uczynił tego. Z kolei na podstawie art. 302 § 1 zd. 2 Kpc sąd pominął zawnioskowany przez powoda dowód z jego przesłuchania, gdyż nie stawiał się on na przesłuchanie pomimo wezwania w tym celu pod odpowiednim rygorem. Sąd pominął też wniosek strony pozwanej o ustalenie danych właściciela pojazdu o nr rej. (...) celem jego wezwania do udziału w sprawie, bowiem powód nie był zainteresowany udziałem tej osoby w charakterze pozwanego i wyraźnie wskazywał w toku całego procesu na stronę pozwaną jako podmiot odpowiedzialny za jego szkodę, a więc nie zachodzi okoliczność z art. 194 § 1 Kpc, którego przesłanką zastosowania jest sytuacja, w której bezzasadność pozwania strony pozwanej okazała się oczywista dla obu stron procesu.

Zgodnie z art. 435 § 1 Kc prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Zgodnie zaś z art. 415 Kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Oba te przepisy są częścią grupy przepisów określających przesłanki tzw. odpowiedzialności deliktowej, do których to przesłanek – zgodnie z powszechnie przyjętym poglądem w doktrynie i orzecznictwie sądowym (tak np. Komentarz do Kodeksu cywilnego. Ks.III. Zobowiązania cz. 1 pod red. G. Bieńka, Wyd. LexisNexis, W-wa 2001, s. 215) - należą: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy pomiędzy owym zdarzeniem a szkodą. Niezależnie zatem od tego czy odpowiedzialność danego podmiotu opiera się na zasadzie ryzyka (jak w art. 435 Kc) czy na zasadzie winy (jak w art. 415 Kc) wszystkie wymienione powyżej przesłanki muszą być łącznie wykazane, chyba że są niekwestionowane. Zgodnie zaś z art. 6 Kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ponieważ w niniejszej sprawie strona pozwana zaprzeczyła w zasadzie wszystkim przesłankom swojej odpowiedzialności (a nadto temu, że ewentualnie odpowiada wobec powoda na zasadzie ryzyka z art. 435 Kc), na powodzie spoczywał ciężar ich

wykazania pod rygorem uznania twierdzeń powoda za nieudowodnione. W ocenie Sądu na podstawie ustalonego stanu faktycznego należy stwierdzić, że powód nie sprostął temu ciężarowi procesowemu, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości. Powód nie wykazał bowiem ani powstania szkody (w tym daty i miejsca jej powstania) ani jej wysokości, ani zdarzenia z którym łączył odpowiedzialność strony pozwanej (utrzymywanie przez stronę pozwaną złej nawierzchni jezdni, zwłaszcza wobec niezaprzeczonego przez powoda twierdzenia strony pozwanej, że w czasie kiedy miało dojść do szkody u powoda remont ww. drogi wykonywany był nie tylko przez stronę pozwaną ale również i przez inną firmę budowlaną), ani związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a szkodą. Powód nie wykazał w szczególności, w jakich okolicznościach i kiedy – jeśli w ogóle – doszło do pęknięcia szyby w jego pojeździe, a walor dowodowy w tym zakresie notatki policyjnej z dnia 28.10.2009 r. ogranicza się jedynie do ustalenia, że w tym dniu (będącym jak słusznie podniosła strona pozwana ósmym dniem po dniu, w którym miało dojść do zdarzenia, z którego powód wywodził dla siebie skutki prawne) powód stawił się na Komendzie Powiatowej Policji w G. i złożył określone w niej oświadczenie, jako że Policji nie było na miejscu zdarzenia w dniu, kiedy do niego miało dojść. Nie można zatem przypisywać temu dowodowi waloru dokumentu urzędowego, określonego w art. 244 Kpc. W tej sytuacji nie sposób przypisać stronie pozwanej odpowiedzialności za szkodę, o której powód twierdził, że ją doznał, ani na zasadzie ryzyka ani tym bardziej na zasadzie winy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 Kpc mając na uwadze, że powództwo zostało w całości oddalone. Zasądzona od powoda na rzecz pozwanej kwota 600 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc koszty procesu poniesione przez pozwaną celem obrony jej praw i sprowadza się do należnej opłaty za czynności pełnomocnika strony pozwanej będącego radcą prawnym. Wysokość stawki zastępstwa procesowego pozwanego znajduje uzasadnienie w § 6 pkt 3 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 z dnia 3 października 2002 r., poz. 1349 z późn. zm.) a jej minimalna wysokość – w § 2 ww. Rozporządzenia mając na uwadze, że nie można w ocenie Sądu przyjąć, by nakład pracy radcy prawnego w niniejszej sprawie, a także charakter sprawy i wkład pracy rady prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia uzasadniał przyjęcie wyżej stawki niż minimalna.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.